

Nu har franskmændene jo så afgivet deres stemme, og Holland gør det i morgen. Ni andre medlemsstater i EU har tiltrådt traktaten, og jeg hørte statsministeren og andre partiledere her til morgen sige, at Danmark holder fast i en folkeafstemning den 27. september. Det er også fint nok. Og stadig væk mener jeg, at der kunne være tid og kræfter til at udarbejde en redegørelse, som ville kunne blive tilfredsstillende.

Sagen dumper jo faktisk ned midt i den proces, der er blevet refereret til af andre. Vi er inde i en proces, hvor vi snakker om at tegne nye linjer i udenrigs- og sikkerhedspolitikken inden for rigsfællesskabet. Også af hensyn til det ville det have været meget nyttigt at diskutere forhold også af anden karakter end de rent juridiske.

Jeg vil til sidst sige, at vi jo også i de samtaler, vi har været igennem, har sagt, at vi er åbne for andre forslag til formuleringer af en vedtagelse. Og det troede vi så egentlig ville være foregået konstruktivt her i dag. Foreløbig tak.

Høgni Hoydal (TF):

Et stort land skal ikke bestemme over, hvad et lille land mener. Alle har samme vægt, og alle skal have muligheden for at blive hørt. Nogenlunde sådan sagde statsministeren i spørgetimen i dag i henhold til den franske folkeafstemning.

Vi skal oplyse, debattere, vende alle muligheder og tage en beslutning på sagligt grundlag. Sådan har argumenterne også lydt i den danske EU-debat igen og igen. Det har vi stor respekt for. Vi har respekt for det danske folkestyre, og vi vil ikke fra færøsk eller grønlandsk side lægge os ud med det danske folks afgørelse om sit tilhørsforhold til EU.

Kl. 18.20

Derfor havde vi også håbet, at den samme respekt og de samme argumenter om oplysning, debat og de små landes ret til at vælge sit eget forhold til EU ville gælde for Færøerne og Grønland. Hidtil har Færøerne og Grønland haft muligheden for at stå uden for, og der har været respekt for det fra dansk side. Det ved jeg at man også fra Folketingets og regeringens side ønsker fremover.

Men der kan jo ikke herske nogen tvivl om, at den øgede danske EU-integration har konsekvenser for Færøerne og Grønland og for vores samarbejde med Danmark.

Danmark har valgt at gå med i en union med en lang række lande. Forfatningstraktaten er jo

blot det nyeste skridt i den retning, ligesom en mulig ophævelse af forbeholdene vil være det.

Hidtil har EU-integrationen først og fremmest fundet sted på områder, som Færøerne og Grønland i dag selv administrerer: Handelspolitik, miljøpolitik og andet. Men med forfatningstraktaten lægges rammerne for, at også de områder, som Danmark administrerer på vegne af Færøerne og Grønland, bliver besluttet eller koordineret i EU-regi.

Udenrigs-, forsvars-, sikkerhedspolitik, retspolitik, statsborgerskab, valutapolitik, asyl- og visapolitik er blot nogle af de områder, som forfatningstraktaten lægger nye rammer for at samarbejde om i unionen. Og alt dette er jo områder, som Danmark til stadighed fastholder er et dansk område, som Danmark også varetager på vegne af Grønland og Færøerne.

Langt den nemmeste løsning set fra mit partis side havde jo været, at man sagde, at når Danmark går ind i EU med udenrigspolitik, sikkerhedspolitik osv., overfører man det samtidig på Færøerne. Det ville være den enkleste løsning og også være den frieste løsning for Danmark, så Danmark ikke skulle være afhængig af, hvad vi nu mener i Grønland og Færøerne om disse sager.

Men Danmark er altså i færd med at træffe afgørelse om at gå ind i EU, også med de områder og med de søjler, som man siger er fælles mellem Grønland, Færøerne og Danmark, og det er her, problemet opstår, og det er det problem, vi gerne vil have belyst nærmere i en uafhængig undersøgelse af de politisk-økonomiske konsekvenser.

For vi ved jo godt, at traktaten ikke juridisk er gældende for Færøerne og Grønland. Det havde vi ikke behøvet at spørge nogen om. Det vidste vi i forvejen. Men det er præcis på disse områder, som er fælles, og som muligvis når mere med ind i EU, at problemerne opstår.

Den redegørelse, der er lavet, har altså kun den rent juridiske tilgang til problemet, men rejser samtidig en lang, lang række spørgsmål, som er ubesvarede. Og det burde i sig selv være grund nok til at få foretaget en videre undersøgelse.

Jeg ved ikke, om man kan bruge så mange billeder for at få forklaret, hvordan vi ser det fra færøsk og grønlandsk side. Men vi kan jo forestille os, at hvis færinger og grønlandere og danskere bor i samme hus – hvis det er sådan, man ser rigsfællesskabet – og en part sælger sin del af huset til i hvert fald 25 andre medejere, og